

El 2014 és abans del 2016

La política és coratge, anàlisi, debat, consens, continuïtat, trencament, procés, canvi, repte... En general, per fer la política més intel·ligible, més comprensible, d'aparença menys feixuga, ens organitzem els objectius i els compromisos en el temps. Ens proposem unes fites i establim unes prioritats. D'aquesta manera, posem en un pla immediat els temes més urgents i ineludibles mentre situem les grans ambicions que ens inspiren en horitzons més llunyans. En relació als primers establim una *tàctica*, i solem incorporar les segones a alguna *estratègia* que apunti al mitjà o al llarg termini. Però de vegades, excepcionalment, les grans ambicions guanyen urgència i demanen una intervenció immediata que no admet especulacions de calendari. Perquè tot s'ha accelerat, perquè hi ha molta gent patint, o perquè les tensions i problemes del present el fan insostenible. O per tots aquests i altres factors alhora. Llavors, tàctica i estratègia s'apropen en el temps, es barregen i confonen, el calendari s'estreny, i la política s'ha de moure amb una agilitat inusual.

La crisi econòmica i la democràcia, a Catalunya, demanen ara la màxima celeritat. Ritme. Acció. No són ajornables. Qualsevol símptoma de vacil·lació, de contemporització, de temptació maquilladora, equival a un missatge de manca de confiança que es pot traduir en fatiga i en desànim de la gent. I sense el suport ciutadà els lideratges deixen de ser-ho i les ambicions poden esdevenir inassolibles.

Les incerteses en matèria pressupostària, que l'Estat i el seu govern administren al seu propi servei, o els previsibles obstacles que aniran interposant a la celebració d'una consulta per fer efectiu el dret dels catalans a decidir el seu futur

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

col·lectiu, requereixen una presència constant del president Mas. Encara més quan, des del seu propi entorn polític, hi ha veus que posen en qüestió parts substancials del discurs presidencial i arriben a contraprogramar-lo amb intervencions o declaracions públiques. Ara mateix, el simple transcórrer dels mesos no millora les coses. Les quatre dades econòmiques estacionals que s'esgrimeixen com a tímids senyals positius no poden fer oblidar el caràcter estructural de la crisi, o la manca d'un pacte social i d'un pla general per poder-la combatre. No hi ha novetats sobre l'espoli fiscal. I són, sobretot, la tossuderia fatxenda i reaccionària de Wert, els silencis i la indefinició de Rajoy, o les aparicions espectrals d'Aznar els principals estímuls que esperonen i fan créixer el sobiranisme. L'impuls català, doncs, sembla massa a remolc de la persistència de les males polítiques del govern del PP. ¿No havíem pres la iniciativa?

Des d'aquesta perspectiva, i en el marc del declivi d'expectatives de suport a CiU que apunten algunes

Disposar d'una Hisenda pròpia és molt difícil, però és determinant, com ho és garantir la viabilitat dels mitjans públics

enquestes, la compareixença del president Mas li era oportuna i necessària. Va ser clar i explícit en alguns punts; menys en altres. Va afirmar, a propòsit dels pressupostos i dels qui els exigeixen –fent abstracció de les condicions d'elaboració– per poder tot seguit lapidar-los, que no està disposat a avalar el desmantellament de l'estat del benestar. Però, justament per evitar-lo i poder confegir uns pressupostos suficients, cal modificar els mecanismes de finançament. Disposar d'una Hisenda pròpia, immediatament operativa, en seria la garantia definitiva. És una qüestió complexa; molt difícil. Però és determinant. Com també ho és el compromís de garantir la viabilitat, la integritat i la independència dels mitjans públics.

No hi va haver data en la compareixença presidencial, encara. Cal una data. I una pregunta. Explicar-les aquí, a Espanya, a Europa i al món. Presentar-les oficialment –solemnement, en nom del poble català i del seu Parlament– al govern de l'Estat. Que l'Estat ens respongui a nosaltres i al món. Necessitem fer transparent aquest tràmit perquè som nosaltres els qui volem l'emparrà democràtica; la lliure decisió de la ciutadania. I, en aquest terreny, la nostra majoria és socialment molt ampla, la nostra legitimitat absoluta, les nostres raons i arguments inimpugnables.

Per transmetre sensació de fermesa, el president va expressar la seva intenció de completar la legislatura, tant si es realitza la consulta com si no. Però el president sap que la durada de la legislatura dependrà de si es fa consulta i del resultat que s'obtingui. L'èxit de la consulta i de l'opció sobirana, al capdavant, vullat al seu reconeixement com el millor mètode per superar la crisi i resoldre els problemes quotidians.